

Шановний юний читачу!

Ім'я Тараса Григоровича Шевченка святе для кожного українця. Слово Тараса Шевченка стало його долею. А доля його стала долею народною.

Свою першу книгу Тарас Григорович назвав "Кобзар". І це не випадково. Кобзар для українців — це символ. Кобзар — це Співець.

Пригадую, що малими дітьми ми плакали разом із матір'ю над "Кобзарем", над трагічною долею Катерини. Плакали над обламаними сторінками "Кобзаря"...

Плакали щирими, очисними сльозами.

Книга "Тарасове перо" розповідає про дитинство і юність нашого Пророка. Щоб ви краще зрозуміли вчинки хлопчика Тарасика Шевченка, письменник вводить у текст казкові персонажі. Це — Чарівне Перо, яке допомагає Тарасику в скрутні хвилини. Воно підказує і йде поруч.

Не було щасливим дитинство хлопчика-крипака. І завжди, коли учиняється біда, з'являється Чорна Хмара. Цей негативний персонаж повісті-казки товаришує з тими, хто злий та жорстокий.

Ця книга читається легко. У цьому секрет майстерності відомого в Україні дитячого письменника з Криму Євгена Білоусова.

Він акцентує свою увагу на громадянській гідності українця. Бо ми маємо і свою історію, і свій край, і свою мову, і свою культуру...

Сподіваюсь, що книги про Тараса Шевченка, його твори знайдуть своє постійне місце на твоїй книжковій полиці.

Дорогі мої юні українці! Ви тільки починаєте жити. То ж нехай книга про нашого Пророка, Великого Українця Тараса Григоровича Шевченка допоможе вам вирости справжніми громадянами України.

Павло Мовчан — голова Всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Т. Г. Шевченка

Кажуть старі люди, що живе на світі Перо Чарівне. З'являється те Перо раз на сто літ. Знаходить людину з серцем відкритим, думками чистими. Потрапляє до рук того, хто не знав змалку щастя-долі. Живе в душі того, хто працьовитий і щирий.

Йде до того, хто не про себе — про інших дбає.

Кому в серце потрапить те перо, той найщасливішим стає.

А ще кажуть старі люди, що живе на світі Хмара Чорна. Там вона з'являється, де сонце світить і діти сміються.

Туди поспішає, де можна прикрість утворити, біду вчинити.

З тим товаришує, хто злий та жорстокий. І найбільше радіє, коли Перу Чарівному справи добрі плюндрує.

Чи то правда, чи ні, але кажуть, що десь років з двісті тому пролітало Перо Чарівне над кручами Дніпровими.

— Йой, як я мрію до людини доброї потрапити! — каже собі.

А надворі березень.

Посміхнулось Перо Чарівне:

— Земля прокидається від сплячки зимової.

Вдихнуло на повні груди:

— Яке повітря чисте! Як потеплішало!

Радісно стало Перу Чарівному. Придивилось в один бік:

— Вже зима йти геть збирається. Оживає світ навколишній. Он останні сніжинки одна з одною прощаються. Заяріли на обійстях цятки талої води. А он і травинки-зеленинки проклюнулися.

Полетіло Перо Чарівне далі. Придивилося в другий бік:
— Так це ж Моринці! Село пана Енгельгардта. А що то за хатина стара та убога? І стоїть із самого краю.

Ще придивилося:

— Тут живуть, мабуть, зовсім бідні люди. Двір маленький. Тин старий та низенький. А хатинка сама зовсім невеличка, на два віконця. Розміром всього п'ять на сім ступнів. Солом'яна покрівля почорніла та потрухла. І хлівець маленький, тином пригороджений. Пташник, мабуть.

Потім прислухалось. А попід вікнами синички виспівують:

— Пі-пі! Дайте нам, господарі, зерняток. Пі-пі! Дайте нам, добродії, хлібця крихітку!

Та не виходять з хати люди.

— Пі-пі! А ну, подружки, у віконце подивимося! Пі-пі! А ну, подружки, у віконце постукаємо!

Коли ж в хату заглянули, проказали жалісно:

— На лаві жінка лежить. Ковдрою старою вкрита. Пі-пі! А поруч дівчинка сидить, сльозинки витирає. Та братика молодшого обнімає.

Де не візьмись — табунець горобців. Хлопці галасливі один перед одним підстрибують:

— Цвірінь-цвірінь! Привіт, дівчатка-синички! Цвірінь-цвірінь! А що це ви тут робите?

Причепурились ті, як хлопців побачили. Розповіли про все.

А ватажок-горобчина мовив поважно:

— На лаві Катерина Якимівна лежить. Ох і працювита вона. Ох і добра господиня.

А договорити не встиг. Як стали один перед одним горобці торохкотіти:

— І не жадібна зовсім! Хоч і сама вдосталь не мала, а нас, горобців, від смерті голодної взимку рятувала!

— І чоловік у неї — Григорій Іванович, на прізвище Шевченко — людина хороша.

— І дітки їхні — Катруся і Микитка — нас ніколи не ображали.

— Одне горе — бідні вони, бо кріпаки.

Нічого не зрозуміли синички:

— Як це — кріпаки?

— А так, що і самі вони, і все їхнє майно належить пану Енгельгардту. І що б вони в полі чи городі не виростили, він все собі забирає.

— Так це ж несправедливо.

— А що вдієш? Так цар московський наказав.

— А чому вона на лаві лежить? Чому у дівчинки сльози?

Ватажок-горобчина знову слово взяв:

— Ну нічого ви, дівчатка, не знаєте. У Катерини Якимівни незабаром дитя народиться. Ходити їй важко. А їсти вдома нема чого. От Катруся і плаче.

Раптом бачить Перо Чарівне: дівчинка з хати вибігає. А мати за живіт ухопилась та кидає навздогін:

— Поспішай, люба! Скоріше, доню! Та без бабці не повертайся!

Трирічний Микитка до дверей протиснувся:

— Можна я на подвір'ї побігаю?

Мати погладила малого по голівці:
— Поглянь, яка там грязюка. А чоботи у вас на двох одні.
Їх Катруся наділа. Почекай, от повернеться вона з бабусею,
тоді підеш.

Перо Чарівне пригадало:

— Бабцю завжди викликають, як дитина має народитися.

Поглянули горобці на синичок:

— Полетімо в степ, дівчатка!

Погодились подружки:

— Полетіли! Навіщо людям заважати.

А Перо Чарівне каже собі:

— Здається, день сьогодні незвичайний. Запам'ятаю його —
9 березня 1814 року.

Та й за птахами веселими навздогін полетіло. Раптом чує:
посвистує хтось.

*— Привіт, привіт, весно!
Що ти нам принесла?*

А у відповідь:

*— Принесла вам літечко,
Щоб родило житечко!*

Дивиться Перо Чарівне — сидить біля своєї нори байбак.
Та ще й висвистує:

*— Йди скоріше, весно!
Що ти нам принесла?*

І знов лунає дзвінкий голосок:

— *Ще й червоні квіточки,
Щоб родились діточки!*

— Привіт, друже байбаче! А чи вдосталь ти виспався за зиму?

— Ох і вдосталь, — сказав той, і звівся на задні лапи.

— Та чи прокинувся б ти, якби сонячний промінчик тебе не розбудив? — засміялась Весна.

Нашоротив вушка байбак. Підняв угору носик:

— Навесні весь світ прокидається. Бачте, і вівсянки вже летять.

Залунало з усіх боків:

— Привіт, вівсянки, птахи перелітні. Ваш приліт з теплих країв — чудова прикмета.

Милується побаченим Перо Чарівне і шепоче:

— А цікаво, що там у Шевченків? — і полетіло.

Подивилось у вікно. А Григорій Шевченко тримає дружину за руку:

— Дякую, люба, за сина.

Носить бабця по хаті немовля в старенькому простирадлі.

Показує Катрі та Микиті:

— Ось вам і братик.

Придивилося Перо Чарівне на хату бідну. Зітхнуло із сумом:

— Ох і важко тобі буде, хлопче.

Тут і Хмара Чорна своє слово докинула:

— Ще й як буде важко! Кріпак — син кріпаків. Не зазнати тобі, хлопче, добра.

